

Liber

non cum patre dicitur: sed ad patrem: non sic et in seipso magnus: sed cum patre cuius ipse magnitudo est. Sic et sapiens cum patre dicitur: cuius ipse sapientia est: sicut ille sapiens cum filio: quia ea sapientia sapiens est quam genuit. Quicquid ergo ad se dicitur: non dicitur alter sine altero id est quicquid dicitur quod substantia eorum ostendat: ambo simul dicuntur. Si hec ita sunt iam ergo nec deus est pater sine filio: nec filius sine patre: sed ambo simul deus. Et quod dicitur est: **Job. 1.** In principio erat verbum: in patre erat verbum: intelligitur. Aut si in principio sic dictum est ac si diceretur: ante omnia quod sequitur: et verbum erat apud deum. Verbum quidem solus filius accipitur: non sicut pater et filius: tanquam ambo unum verbum. Sic enim verbum quod imago. Non autem pater et filius simul ambo imago: sed filius solus imago patris quoad modum et filius: non enim ambo simul filius. **Ubi. sup.** Quod vero adiungitur: et verbum erat apud deum multum est ut sic intelligatur: verbum quod solus est filius: erat apud deum quod non solus est pater: sed pater et filius simul deus. Sed quid mirum si in duabus quibusdam rebus longe inter se diversis potest hoc dici. Quid enim tam diversum quam animus et corpus. Potest tamen dici animus erat apud hominem: id est in homine: cum animus non sit corpus. **Job. 1.** Homo autem animus sicut et corpus sit. Et etiam quod consequenter scriptum est. Et deus erat verbum sic intelligatur: verbum quod non est pater: deus erat simul cum patre. Ita ne ergo dicimus: ut pater sit generator magnitudinis: hoc est generator virtutis: vel generator sapientie sue: filius autem magnitudo: virtus: et sapientia: deus vero magnus: omnipotens: sapiens ambo simul. Quod ergo deus de deo: lumen de lumine. Non enim simul ambo deus de deo: sed solus filius de deo: sicut pater. Nec ambo simul lumen de lumine sed solus filius de lumine patre. Nisi forte ad insinuandum et breuissime inculcandum quod coeternus est patri filius: ita dictum est de deo: et lumen de lumine: et si quid hoc modo dicitur: ac si diceretur: hoc quod non est filius sine patre: de hoc quod non est pater sine filio: id est hoc lumen quod lumen non est sine patre: de hoc lumine patre quod lumen non est sine filio: ut cum dicitur deus quod non est filius sine patre: est de deo quod non est pater sine filio: perfecte intelligatur quod non precessit generator: illud quod genuit. Quod si ita est: hoc solum de eis dici non potest: illud de illo: quod simul ambo sunt. Sicut verbum de verbo dici non potest: quia non simul ambo verbum: sed solus filius. Nec imago de imagine: quia non simul ambo imago. Nec filius de filio: quia non simul ambo filius: sicut dicitur. Ego et pater unum sumus.

Unum sumus enim dictum est quod ille: hoc et ego sicut essentiam: non sicut relatum.

De unitate filii cum patre: et nostra inuicem nobiscum.

Capitulum III.

Nescio utrum inueniatur in scripturis dictum: unum sunt: quorum est diuersa natura. Si autem aliqua plura eiusdem nature sint: et diuersa sentiant: non sunt unum in quantum diuersa sentiunt. Nam si ita unum essent ex eo quod homines erant: non diceret. Ut sunt unum sicut nos unum: cum suos discipulos patris commedaret. Et vero paulus et apollo quia et ambo homines et idem sentiebant. Qui plantat inquit: et qui rigat unum sunt. Sed ergo sic dicitur unum: ut non addatur quid unum: et plura unum dicantur: eadem natura atque essentia non dissidens: nec dissentiens significat. Sed vero additur quid unum: potest aliquid significari ex pluribus unum factum: quibus diuersis natura: sicut anima et corpus non sunt utique unum.

Quid enim tam diuersum: nisi addatur aut subintelligatur quid unum: id est unus homo: aut unum animal.

Inde apostolus. Qui adheret meretrici inquit: unum corpus est: non dixit unum sunt: aut unum est: sed addidit corpus: tanquam ex duobus diuersis masculino et feminino: unum corpus adiunctione compositum. Et qui adheret domino inquit: unum spiritus est: non dixit: qui adheret domino unus est: aut unum sunt: sed addidit spiritus. Diuersum enim natura: spiritus hominis: et spiritus dei: sed inherendo fit unus spiritus ex diuersis duobus: ita ut sine homine non spiritu: beatus sit dei spiritus atque perfectus beatus autem spiritus hominis non nisi cum deo. Nec frustra: ut existimo cum tanta in euangelio sicut in Joanne: et totiens diceret dominus de ipsa unitate: vel sua cum patre: vel nostra inuicem nobiscum: nusquam dixit ut nos et ipsi unum: sed ut unus sint: sicut et nos unum sumus. Pro ergo et filii unum sunt: utique sicut in unitate substantie: et unus deus est: et unum magnus: et unum sapiens: sicut tractatum est. Unum ergo maior pater. Si enim maior: magnitudine maior. Sed autem magitudo filius eius sit: nec ille utique maior est eo qui se genuit. Nec ille maior ea magnitudine qua magnus est: ergo equalis. Nam unde equalis si non eo quo est: cui non est aliud esse et aliud magnum esse. Aut si eternitate pater maior est: non est equalis filius quacumque re. Unum enim equalis. Si magnitudine dixeris non est par magnitudo: que minus eterna est atque ita cetera. An forte in virtute equalis est in sapientia vero non est equalis. Sed quod est equalis virtus quam minus sapientia. An in sapientia equalis est: in virtute autem non est equalis. Sed quod equalis sapientia: que minus potens est. Restat ergo ut si in vlla re equalis non est: in

Job. 17.

1. Cor. 3.

Ibidem.

Ibidem.

Job. 17.